

Ővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.340/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. október hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. június 25. napján kihirdetett 7.B.1217/2012/19. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I. r. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezi 51.556 (ötvenegyezer-ötszázötvenhat) forint büntügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó 50.673 (ötvenezer-hatszázhetvenhárom) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. június 25. napján kihirdetett 7.B.1217/2012/19. számú ítéletével I.r. és II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 225. §-ába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért őket egyenként 1 évi és 2 hónapi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott esetében 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Ellenben az I. és II.r. vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett sikkasztás vétsége miatt emelt vád alól felmentette és a tulajdon elleni szabálysértés miatt az eljárást megszüntette. Az ügyben előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította és egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült 102.229 forint büntügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész a kihirdetett ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette. Az I.r. és a II.r. vádlott is irányának megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést. A vádlottak védője mindkét védelem tekintetében elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.774/2013/1. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a Btk. 104. § (1) bekezdése alapján őket előzetesen mentesítse a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az eddig hibátlan életvezetésű, és a szolgálatukat

kiválóan teljesítő vádlottakat nem részesítette előzetes mentesítésben. Utalt arra, hogy ha a vádlottak nem részesülnek előzetes mentesítésben, akkor a Hszt. 56. § (2) bekezdés b./ pontja és (6) bekezdés b./ pontja alapján a rendőri állományban nem tarthatók meg.

A II.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezés részletes írásbeli indokolását, melyben az elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Elsődleges indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy tanú1 tárgyalási viselkedésén, és tanúvallomása tartalmán érezhető volt a vádlottakkal szembeni ellenséges érzülete. Kifejtette továbbá, hogy tanú2 vallomása alátámasztotta azt, hogy jogszerűen tartózkodtak és intézkedtek a Keleti pályaudvar területén. Megjegyezte, hogy a hivatali visszaélés célzatos bűncselekmény, és az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a vádlottak szándékosan, jogtalan hátrányt okoztak. Jelen esetben maga a kötelességszegés is gondatlan volt. Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést azzal indokolta, hogy az elkövetés óta az elévülési időhöz közeli időmúlás következett be. A cselekmény óta a II.r. vádlott felfüggesztés hatálya alatt állt. Egzisztenciális okokból lemondott a szolgálati viszonyáról, hogy munkát vállalhasson. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mellőzze a súlyosító körülmények köréből a tulajdon elleni szabálysértésre utalást, figyelemmel arra, hogy abban a tekintetben az eljárást a bíróság megszüntette. Másodsorban arra tett indítványt, hogy a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változassa meg, és mind a szabadságvesztés tartamát, mind a próbaidő tartamát csökkentse, és részesítse a II.r. vádlottat előzetes mentesítésben.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést enyhítés érdekében tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy a tényállás tisztázott, megalapozott, továbbá az elsőfokú bíróság helytállóan sorolta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket, de azokat nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. Tévedett ugyanis a törvényszék, amikor a hosszú, kifogástalanul teljesített szolgálat mellett a jelentős időmúlásra is figyelemmel az I.r. vádlottat nem részesítette előzetes mentesítésben. Ezért az elkövetéskor hatályos Btk. 104. §-a alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védencét részesítse előzetes bírósági mentesítésben. Utalt továbbá arra, hogy az ügyben felmerült és a vádlottak terhére egyetemlegesen megállapított bűnügyi költség jelentős része vagyon elleni cselekmény kapcsán merült fel, mely vagyon elleni cselekmény vonatkozásában felmentő, és eljárást megszüntető rendelkezés született. Az ezen cselekményre jutó költség-rész tekintetében pedig a vádlottakat nem lehet a bűnügyi költség megfizetésére kötelezni. Ezért indítványozta, hogy ezen bűnügyi költség-rész alól a másodfokú bíróság mentesítse védencét.

A II.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést, a beadványában írtakkal egyezően fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy tanú1 vallomása alapján az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le. Ez a tanú ugyanis nem tudott

elfogulatlan vallomást tenni az ügyben, hiszen maga is hangsúlyozta, hogy a vádlottként érintett rendőrök miatt veszítette el a munkáját. A II.r. vádlott mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését, és ténylegesen nem merült fel olyan adat, ami arra utalna, hogy nála volt a telefon. Esetében legfeljebb gondatlanság állapítható meg, amely csak fegyelmi felelősség megállapítása alapjául szolgálhat. Az ő magatartása a hivatali bűncselekmény tekintetében legfeljebb bűnsegédi, és nem társtettesi magatartás lehet. Másodsorban a büntetés enyhítését kérte. Utalt arra, hogy a vádlott önként lemondott a szolgálati viszonyáról, de ezt elhamarkodottan tette, ténylegesen elvesztette az egzisztenciáját. Leszerelése előtt a II.r vádlott példásan teljesítette a szolgálatát, és figyelemmel arra, hogy szeretne visszakerülni a rendőri állományba, védője az előzetes bírósági mentesítésére is indítványt tett. A bűnügyi költség megosztásával kapcsolatban a II.r vádlott védője csatlakozott az I.r. vádlott védőjének indítványához.

A vádlottak és védőjük által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján mellőzte a felülbírálatot az ítélet felmentő, és megszüntető rendelkezései tekintetében, figyelemmel arra, hogy ezen rendelkezéseket fellebbezés nem támadta.

A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. és II.r. vádlottak sem a nyomozás során, sem a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni, hanem a nyomozás során írásbeli vallomást csatoltak be, melyben tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését, és védekezést terjesztettek elő. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlottak védekezésével, illetve tagadásával szemben tan[1]/nek a nyomozás során és a tárgyaláson tett lényeges körülmények tekintetében következetes vallomása, rendőr tanúk vallomása, a beszerzett híváslisták adatai, a vádlottak mozgását bemutató GPS adatok, a pályaudvari kamera felvételek, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, így különösen az adott intézkedést nem rögzítő eseménynapló, a vádlotti jelentések, valamint a rendelkezésre álló átvételi elismervény alapján állapította meg. A törvényszék ítélete 4. oldal 4. bekezdésétől a 16. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezéseket fogadta el a tényállás alapjául.

A másodfokú ítéletben rögzített tényállás csupán a II.r. vádlott megváltozott személyi körülményei körében szorul kiegészítésre a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján azzal, hogy: „A II.r. vádlott szolgálati viszonya - lemondással - megszűnt.” Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által

ekként kiegészített tényállás mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Részletesen még valamely konkrét megalapozatlansági okot sem jelölték meg. Így a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére és ezen keresztül felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállás alapján a Fővárosi Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekményük jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I.r. és II.r. vádlottak bűnösségét a Btk. 225. §-ába ütköző társtettesként elkövetett hivatali visszaélés büntetében állapította meg. A másodfokú bíróság mindenben osztotta a törvényszéknek a 16. oldalon kifejtett jogi álláspontját. Az elsőfokú bíróság a 16. oldal utolsó előtti bekezdésében igen alaposan és pontosan megfeleltette egymásnak a törvényi, illetve a történeti tényállásban írt elemeket. A másodfokú bíróság ezt csupán annyiban egészíti ki, hogy a vádlottak magatartásukkal a hivatali visszaélés büntetének III. fordulátát, a hivatali helyzettől egyéb módon történő visszaélést valósították meg. A másodfokú bíróság a felülbírálat során a Btk. 2. § főszabályára figyelemmel az elkövetés idején hatályos büntető törvényt alkalmazta figyelemmel arra, hogy mind az 1978. évi IV. , mind a 2012. évi C. törvény azonos módon szabályozza az adott bűncselekményt, és ahhoz azonos joghátrányt is fűz.

Az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések, valamint az előzetes mentesítésre irányuló másodfokú ügyészi indítvány sem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Nem tévedett, amikor a vádlottakkal szemben a rendelkező részben írt börtönbüntetést szabta ki. Helyesen járt el akkor is, amikor a korábban hibátlan életvezetésű, a szolgálati feladataikat kiváló szinten teljesítő vádlottak esetében lehetőséget látott a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére. A Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 37. §-ában írt büntetési célokat, így a másodfokú bíróság annak enyhítésére lehetőséget nem látott.

A Btk. 104. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti és az elítélt a mentesítésre érdemes. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az I. és II.r. vádlottak eddigi hibátlan életvezetésétől függetlenül, a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény jellegére, annak konkrét elkövetési körülményeire figyelemmel az állapítható meg, hogy esetükben az előzetes bírósági mentesítés törvényi előfeltétele, az arra való érdemesség, nem áll fenn. Ezért az előzetes bírósági

mentesítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések, valamint az erre irányuló másodfokú ügyészi indítvány eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság azonban osztotta az I.r. vádlott védőjének a bűnügyi költséggel kapcsolatos álláspontját. Nem kétséges, hogy a bűnügyi költség egy része - a szakértői díj - kifejezetten olyan cselekmény tekintetében merült fel, amellyel kapcsolatban felmentő, illetve megszüntető rendelkezés született. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az I. és II.r. vádlottakat az eljárás során felmerült teljes bűnügyi költségből egyetemlegesen 51.556 forint megfizetésére kötelezte a Be. 338. § (1) bekezdése alapján, míg a Be. 338. § (2) bekezdés és 339. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a fennmaradó 50.673 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján - mindkét vádlott esetében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. év október hó 30. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

. Mészáros László s.k.
előadó bíró

. Török Zsolt s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete I.r. és II.r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. év október hó 30. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke